

práva vyměřiti poplatků (přirážku) se počíná, když dojde rok správní, v němž poplatková (přirážková) povinnost vzešla.

Nastalo-li promlčení práva vyměřiti přirážku podle § 33 obec. fin. nov. v daném případě podle cit. ustanovení § 1 zákona č. 31/1878 ř. z., nss zkoumati nemohl, ježto žal. úřad v důsledku nesprávného právního názoru otázky té s tohoto hlediska neřešil (§§ 5 a 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb.).

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost.

Č. 13.099.

Policejní věci: * Osoby jmenované v čl. 1 vyhlášky č. 66/1928 Sb. mají v mezích § 7 zákona č. 55/1928 Sb. právní nárok na vydání pohraničního průkazu.

(Nález z 4. prosince 1937 č. 5825/35-5.)

V ě c: František F. ve Chvalči (adv. Dr. Jan Proche z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 5. července 1935 o pohraničním průkazu.

V ý r o k: Na ř í k a n é r o z h o d n u t í s e z r u š u j e.

D ů v o d y: Výměrem z 18. dubna 1935 odepřel okr. úřad v Trutnově vydati st-li pohraniční průkaz, poněvadž může přecházeti hranice na vydaný mu cestovní pas po celní silnici v Petříkovicích do Albendorfu a i Bertelsdorfu v Německu, aniž mu tím vznikne nějaká újma.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému st-lem proti uvedenému výměru, vysloviv, že vydání pohraničního průkazu je vzhledem k ustanovení čl. 1 vyhlášky min. vnitřní z 27. dubna 1928 č. 66 Sb. věci volné úvahy úřadu, správním předpisem neomezené.

O stížnosti uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí je zbudováno na právním názoru, že vydání pohraničního průkazu je vzhledem k ustanovení čl. 1 vyhlášky min. vnitřní č. 66/1928 Sb. věci volné úvahy úřadu, správním předpisem neomezené. Stížnost naproti tomu tvrdí, že cit. vyhláška zakládá v mezích § 7 zákona č. 55/1928 Sb. právní nárok na vydání pohraničního průkazu pro osoby uvedené v jejím článku 1. Nss uznal stanovisko stížnosti za správné.

Podle § 1 zákona č. 55/1928 Sb. českoslovenští státní občané smějí překročiti hranice Československé republiky a cestovati v cizině jen s cestovními pasy, které vyhovují ustanovením tohoto zákona. Z této zásady všeobecné povinnosti pasové pro všechny státní občany československé může stanoviti výjimku všeobecného rázu ministr vnitřní (nebo k jeho zmocnění zem. úřad) tím, že na základě § 11 cit. zákona o cestovních pasech stanoví v dohodě se zúč. ministry (úřady) vyhláškou ve Sbírce zákonů a nařízení úlevy pro pohraniční styk. Takové úlevy v pohraničním styku s Německem byly stanoveny vyhláškou ministra vnitřní z 27. dubna 1928 č. 66 Sb., podle jejíhož čl. 1 »osoby, které mají své byd-

lišť v pohraničním okrese jednoho státu, nebo se tam nejméně po tři měsíce zdržují a které k vstupu na území druhého státu nepotřebují visa, mohou obdržeti pohraniční průkaz, který je opravňuje podle následujících ustanovení překročiti hranici a přechodně se zdržovati v pohraničním okrese druhého státu».

Slova »mohou obdržeti pohraniční průkaz« neopravňují sama o sobě k výkladu, že vydání pohraničního průkazu je věcí volné úvahy úřadu, správním předpisem neomezené, nýbrž vyjadřují jen, že strana má možnost obdržeti pohraniční průkaz. Není-li ve vyhlášce nic, co by nasvědčovalo tomu, že úřad má rozhodovati o žádosti strany za pohraniční průkaz podle volné, ničím neomezené úvahy, že tedy podle této úvahy může býti žádosti vyhověno, ale nemusí, nelze beze všeho uvedená slova zmíněné vyhlášky vykládati na úkor subjektivních práv strany. Smysl sporného ustanovení vysvitne, čte-li se v souvislosti se zákonem č. 55/1928 Sb., na jehož základě bylo vydáno. Jestliže podle tohoto zákona platí všeobecná pasová povinnost pro všechny státní občany československé a jestliže výjimkou z této zásady osoby jmenované v čl. 1 vyhlášky č. 66/1928 Sb. mohou obdržeti pohraniční průkaz, nelze tomu rozuměti jinak, než že zmíněné osoby, chtějí-li překročiti hranice republiky a přechodně se zdržovati v pohraničním okrese druhého státu, nemusejí si opatřiti řádný cestovní pas, nýbrž mohou s menšími obtížemi a s vynaložením menšího nákladu obdržeti pohraniční průkaz, který jim v tomto směru cestovní pas nahrazuje. Poněvadž uvedená vyhláška nestanoví důvodů, ze kterých pohraniční průkaz může býti odepřen, a poněvadž jde o průkaz, který nahrazuje cestovní pas, nutno dospěti k závěru, že lze odepřiti pohraniční průkaz z těchže důvodů jako cestovní pas, t. j. z důvodů, jež jsou vypočteny v § 7 zákona o cestovních pasech.

Na základě těchto úvah dospěl nss k právnímu názoru, že osoby jmenované v čl. 1 vyhlášky č. 66/1928 Sb. mají v mezích § 7 zákona č. 55/1928 Sb. právní nárok na vydání pohraničního průkazu. Nař. rozhodnutí, jež je vybudováno na opačném právním názoru, musilo býti zrušeno, aniž bylo třeba vejíti na ostatní námitky stížnosti.

Č. 14.000.

Živnostenské právo: I. * Podle živn. zákona č. 259/1924 Sb. je nedostatek místní potřeby dostatečným důvodem i pro odepření povolení ke zřízení vedlejšího závodu koncesované živnosti podle § 22 bodu 5 živn. zákona. — II. Otázka, zda místní potřeba pro zřízení takového vedlejšího závodu je dána, jest otázka skutková. Pro zodpovězení této otázky je bez významu, zda snad ukojení potřeby, jemuž má živnost sloužiti, by mohli zákazníci obstarati pro sebe sami.

(Nález ze 7. prosince 1937 č. 2469/35-5.)

V ě c: Slovenská hlídacá a zamykací společnost v Košicích proti rozh. zem. úřadu v Užhorodě z 6. prosince 1934 o vedleším závodě.